

ved å peke på Jesus som «det trofaste og sannferdige vitnet» (Åpenbaringen 3,14). Dette sammenfatter vitnesbyrdet om Jesus som resten kommer til å ha i endetiden.

ÅNDEN I PROFETORDET

I Åpenbaringen 19,10 forteller en engel Johannes at «Jesu vitnesbyrd er Ånden i profetordet». Hvem eller hva er denne Ånden? Det er selvfølgelig Den hellige ånd. Mennesker finner ikke bare på profetier, men «drevet av Den hellige ånd talte mennesker ord fra Gud» (2. Peter 1,21). «Ånden i profetordet» er altså et overnaturlig fenomen; hvor mennesker mottar helt spesielle budskaper og tanker fra Den hellige ånd. Kan vi se eksempler på denne virkeliggjøringen av Ånden i kirken da den kun var en liten rest? Ja, det er klart vi kan!

I Adventkirkens ungdom, da mange ivrig studerte Bibelen, fikk en 17-åring spesielle syner som ga en helt spesiell innsikt i mange spørsmål. Ved å være nøye med å sammenligne synenes innhold med Bibelen, kunne menigheten forsikre seg om at synene var i tråd med Guds ord, og ikke i strid med Åndens undervisning. I løpet av 70 år skrev Ellen White mange bøker og artikler om Jesus som Guds Sønn og verdens redningsmann. Hun skrev også om den store konflikten mellom Jesus og Satan, Guds karakter og hvilket misjonsansvar kirken hadde. Hele tiden var hun klar og tydelig på at Bibelen var den eneste kilden man kunne bruke som grunnlag for tro og lære og regler for livsstil, og hun var tydelig på at fokuset måtte rettes mot Jesu liv og død, som viser oss Guds kjærlighet.

«Det er én sentral sannhet som vi må holde i tankene når vi leser i Skriften, nemlig Kristus og hans korsfestelse. All annen sannhet får sin kraft og innflytelse fra åpenbaringen av Gud i Jesu liv og død» (*The Faith I Live By*, side 50).

«Den herlighet som stråler i Jesu ansikt, er hans selvoppofrende kjærlighet. I lyset fra Golgata vil man se at loven om den selvfornektende kjærlighet er livets lov både for jorden og himmelen. Den kjærlighet som ikke søker 'sitt eget', har sitt utspring i Guds eget hjerte. Den karakter som preger ham som bor i et lys ingen kan komme til, trer klart frem i ham som var tålsom og ydmyk av hjertet» (*Slektenes håp*, side 9).

SETT SAMMEN

Den resten som består, blir kalt til å forene evangeliet, loven, troen og gjerningene, og å leve med en kjærlighet som gir seg uttrykk i en frivillig lydighet overfor Guds lov.

Resten er kalt til å vise verden både Guds bud og til å vitne om Jesus. De skal vokte Guds lov, men samtidig peke på Jesus som lovens oppfyllelse og den eneste veien til frelse. En parallell tekst til Åpenbaringen 12,17 er Åpenbaringen 14,12, hvor det står at Guds folk i endetiden er de som «holder seg til Guds bud og troen på Jesus». Det første skjer i lys av det andre. Vi må ikke se for oss loven som en vei til frelse, men som en konsekvens av å ha tatt imot frelsen i gave gjennom troen på Jesus. Loven og evangeliet er ikke i strid med hverandre, de er ikke motsetninger. Guds lov gjør ikke evangeliet ugyldig, ei heller sletter evangeliet Guds lov. Jesus sa: «Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud» (Johannes 14,15), og ifølge Paulus «er kjærligheten oppfyllelse av loven» (Romerne 13,10). Kjærlighet fører nemlig til mer kjærlighet, og det er det som er hele frelseshistorien.

OPPLEV

Jeg vil absolutt ta del i den oppgaven Gud har kalt resten til å utføre i verden i dag!

Jeg elsker deg, Far, siden du elsket meg først (1. Johannes 4,19). Takk for at du har fanget min oppmerksomhet og har tillitt nok til meg til å la ditt Ord bo hos meg. Gi meg styrke til å være trofast mot deg når jeg ser hvor trofast du er mot meg. Og lær meg å forvalte Ordet på en ydmyk og vennlig måte.

truthlink.org

[truth] LINK

19 Resten

utforsk • sett sammen • opplev

19 RESTEN

UTFORSK

Når historien går mot slutten, skal det finnes et folk som Gud kaller sitt eget. Dette folket skal bevare hans lov og fortelle om Jesus som åpenbaringen av Guds karakter.

LOVENS VOKTERE

Åpenbaringen 12 fortsetter å bruke kvinnen kledd i solen som symbol for kirken når den forteller om hvordan Guds kirke går gjennom tre historiske faser. Den første er den apostoliske, den andre er menigheten i ødemarken og den tredje er den rest som består i endetiden. I den forrige leksen så vi på de to første og introduserte den siste. Nå skal vi se på den siste fasen for å oppdage to trekk ved de troende som danner denne resten.

«Dragen ble rasende på kvinnen og dro av sted for å føre krig mot de andre (resten) i hennes ætt, mot dem som følger Guds bud og holder fast på vitnesbyrdet om Jesus» (Åpenbaringen 12,17).

I lekse 17 lærte vi å gjenkjenne det store frafallet Bibelen beskrev som en lovløs religiøs organisasjon, et system som vil vende seg mot Guds lov. Paulus forteller oss at dette systemet jobber «i hemmelighet» og han kaller lederen «den lovløse» (2. Tessalonikerne 2,7-8). Deretter la vi merke til hvordan den katolske kirken har gått til direkte angrep på Guds lov.

Fra historien kan vi se hvordan resten trer frem etter pavekirkens storhetstid i middelalderen, og hvordan den lar seg identifisere som de som «holder fast på vitnesbyrdet om Jesus». Det greske ordet som blir oversatt med holder, er «*tēreō*» som direkte betyr å vokte eller bevare. Dette forteller oss at dette vitnesbyrdet må

beskyttes mot angrep. Og det er i denne resten av Guds folk vi finner en gruppe som beskytter Guds lover.

Akkurat som profetien forutsa, gjorde adventbevegelsen sitt inntog i historien tidlig på 1800-tallet, da man gjenoppdaget Bibelens profetier om angrep på Guds lov. På tross av det store frafallet brakte de tidlige adventistene Guds lov tilbake som en del av kristentroen. Den katolske kirken, sammen med mange protestantiske bevegelser, mente at Guds lov ikke var uforanderlig, og at mennesker kunne foreta endringer. Det var til og med noen som mente den var gått helt ut på dato og ikke lenger relevant for troen. Adventbevegelsen insisterte på at Guds lov ikke var avhengig av tid, og at den viser oss hvem Gud er, og la spesiell vekt på det andre budet. Slik kastet de ut all slags symboldyrkelse og tilbedelse av andre ting enn Gud, og de spilte en sentral rolle i å gjenreise sabbaten som helligdag. De rettet blikket mot Guds lov, kastet nytt lys på Guds karakter og gjorde det klart at det foregår en større konflikt mellom godt og ondt.

ET VITNESBYRD OM JESUS

Profetien forteller oss også om hvordan de som består, vil «holde fast på vitnesbyrdet om Jesus». Dette er viktig å få med seg når man ser på den historiske konteksten i Åpenbaringens 12. kapittel. Pavekirken blir ikke bare beskrevet som motstander av Guds lov, men også som en antikrist, en makt som er mot vitnesbyrdet om Jesus. Apostelen Johannes ga denne advarselen:

«Mine barn, dette er den siste tid. Dere har hørt at Antikrist skal komme, og mange antikrister har alt stått fram» (1. Johannes 2,18).

Forstavelen «anti» betyr både mot og i stedet for. En bibeloversettelse, «The Amplified Bible», legger til «han som vil stå imot Kristus i rollen som Kristus».

«Og hvem er løgneren, om ikke den som forneker at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som forneker Faderen og Sønnen. Den som forneker Sønnen, har ikke fellesskap med Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også fellesskap med Faderen» (1. Johannes 2,22-23).

Det greske ordet som blir oversatt med «forneker» brukes av både Peter og Juda for å beskrive dem som påstår å representere Jesus, selv om de gir et falskt bilde av han (2. Peter 2,1; Juda 1,4). De beskriver det samme som Paulus gjør i 2. Tessalonikerne 2,4, når han sier at Antikrist ikke er åpen om sin motstand mot Gud, men «tar sete i Guds tempel og utroper

seg selv til gud». Det er etter at Antikrist har kommet og har vist et feilaktig bilde av Gud gjennom 1260 år at Johannes ser at resten igjen tar seg inn på historiens arena som et folk som har «vitnesbyrdet om Jesus». La oss bruke Bibelen til å forstå dette ordvalget:

For det første: vitnesbyrd er noe en person selv har opplevd og vet at er sant og forteller til andre. Døperen Johannes forklarte at Jesus kom til vår verden ovenfra:

«Han _____ om det han har _____ og _____, likevel tar ingen imot hans _____. Men den som tar imot hans _____, har skrevet under på at Gud _____» (Johannes 3,32-33).

Jesus vitner om hva han har sett og hørt. Men hva er temaet for, og innholdet i det han forteller?

«Ingen har noen gang _____, men den enbårne, som er Gud, og som er i _____ favn, han har _____» (Johannes 1,18).

«Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Vi (Jesus og Den hellige ånd) taler om det vi _____ og _____ om det vi har _____, men dere tar ikke imot vårt vitneutsagn» (Johannes 3,11).

«Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg, slik som Far kjenner meg og jeg kjenner Far. Jeg gir livet mitt for sauene ... De gjerningene jeg gjør i min Fars navn, vitner om meg ... Jeg og Far er ett ... Jeg har vist dere mange gode gjerninger fra Far» (Johannes 10,15,25.,30.,32).

«Den som har sett meg, har sett _____» (Johannes 14,9).

«For Far selv elsker dere ...» (Johannes 16,27).

Kort sagt: Vitnesbyrdet om Jesus er den sanne åpenbaringen av Guds karakter, som er fylt av kjærlighet og uselviskhet. Sett i sammenheng med hele Bibelen, og spesielt hva den har å si om resten, trer Jesus frem og viser verden hvem Gud virkelig er, som en skarp kontrast til løgnene Satan har spredt ved hjelp av jordens Antikrist. Når Åpenbaringen 12,17 beskriver «dem som følger Guds bud (resten) og holder fast på vitnesbyrdet om Jesus», betyr det at de som består, vil vise frem Guds karakter